

ВІД ДОКТОРА НАУК — ДО ЛЮДИНИ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Число «27» — особливе у долі попереднього ректора ХТІПО — ХТІ — ТУПу, академіка, доктора фізико-математичних наук, нинішнього радника ректора вузу Радомира Сіліна. 27 років Радомир Іванович очолював вуз, 27 вересня у нього, одного з фундаторів вищої школи Поділля, й особисте свято — день народження. І наша газета із радістю приєднується до усіх щирих привітань на адресу іменинника і бажає йому усіляких гараздів. Особистість Радомира Сіліна — не просто важливий етап у творенні, життєдіяльності ТУПу. Сілін — це ціла епоха і вузівської, і подільської науки. Адже недаремно Міжнародним біографічним інститутом Кембріджа (США) Радомира Сіліна визнано у минулому році Людиною тисячоліття, нагороджено почесною Нобелівською відзнакою. Це — найвища нагорода громадської організації США — Американської культурної асоціації. Так за океаном оцінили вклад хмельницького академіка у скарбницю світової наукової думки.

Отже, ТУПу є чим, є ким пишатись. І нині фундатор університету Радомир Іванович Сілін — гість нашої газети.

— Радомире Івановичу, як ви, засновник найбільшого подільського вузу, почуваетесь у ці ювілейні дні?

— 40 років — це час остаточного формування наукового колективу. До речі, у нас нині втричі більше кан-

дидатів наук, ніж було 27 років тому, коли я очолив ХТІПО. А докторів наук тепер — 49, тоді ж як я у свій час був єдиним науковцем з таким званням. Колектив формувався, зростав на очах, і ось заповітна мрія здійснилась — ми стали університетом, визнаним не лише в Україні, а й у далекому зарубіжжі. Наші фахівці працюють у різних галузях вітчизняної економіки. Пригадую, як нам надійшло замовлення з конструкторського авіаційного бюро Яковлева. Ми були здивовані: «Адже ви маєте власну навчальну, наукову базу!» Однак, виявляється, наші механіки чудово зарекомендували себе і в авіаційному будівництві.

— ТУП визнано найкращим серед споріднених вузів України. Як це вдалось колективу університету? Ми ж не Харків, не Київ...

— Ми й не замислювались: провінція ми, чи ні... На це у нас просто ніколи не було часу: потрібно було працювати, працювати... Взагалі моє кредо — команда. Я ніколи не належав до авторитарних керівників і не поважаю, відкидаю авторитарний стиль керівництва. І заслуга нашої ХТІПОВської, ТУПівської команди — це і спорудження 4-го і 5-го корпусів університету, і відкриття унікальної бібліотеки, котра за рівнем електронної оснащёності — найпотужніша в Україні серед споріднених вузів. А наш спортивний зал — гордість усього міста! Загалом матеріальна база ТУПу зросла, у по-

рівнянні з початком мого керівництва вузом, у 4,5 рази. Але найголовніше наше досягнення, звісно, — формування потужної наукової бази. І для мене, як науковця, саме людський фактор був і залишається фактором номер один.

— Ви першим в Україні отримали почесну Нобелівську відзнаку Американської культурної асоціації. Як почуваетесь у ранзі такого лауреатства?

— Знаєте, на посилену любов чи таку ж увагу до себе не маю часу — досі усе поглинає робота. Тим більше, горизонти її з часом не звузились. Крім викладацької роботи маю ще й чимало інших справ, обов'язків. Адже я нині не лише радник діючого ректора, Миколи Єгоровича Скиби, а й радник від України Міжнародного біографічного центру Кембріджа, багато працюю у сфері міжнародної співпраці нашого університету із науковими закладами Америки, Європи. І якщо у цій же тональності говорити про мою відзнаку як Людини тисячоліття, то зізнаюсь: це не титул, не подарунок на іменини, а щоденний обов'язок працювати. Адже попереду у нашого ТУПу важлива стратегічна мета: утвердитись у статусі національного університету. І я упевнений, що наша активна, творча команда, якою є злагоджений ТУПівський колектив, зможе успішно взяти цю висоту.

Розмовляла
Тетяна СЛОБОДЯНЮК.